

Ще один випускний...

Проймаюли травневі свята. Довгоочікувана весна давно передала свої права літу. Кінець навчального року, знову іспити та випускний. Таке легке відчуття дежавю.

Ще вчора ми, старшокласники, з хвилюванням чекали випускного вечора, вечора прощання зі школою. Трохи сум-но, тривожно, але на душі тепло від вчительської доброти, уваги, любові, які вони дарували нам усі ці роки.

Академія... Перше, що я подумала, побачивши її: «Так, це не школа!». Студентське життя закрутило бурхливим вибором: заняття, олімпіади, “Дебют”, конкурси, конференції, змагання, концерти, КВН. Інколи життя повільнювалося, переходило на ритм повільного вальсу. Але затишшя тривало недовго, як перед бурею.

І знову кінець навчання, й легке хвилювання. П'ять років проймаюли швидко та якимось зовсім непомітно. Захист випускних робіт завершився, а перед очима в уяві досі обличчя комісії та схвильований керівник диплому. Зараз з посмішкою згадую заняття, лекції, іспити. Нам відкрилося стільки нового та цікавого. Велике спасибі викладачам за те, що вони нас так багато чому навчили, відкрили нам стільки знань. Аби викладачі лише знали, як нам було цікаво на заняттях, як ми уважно слухали та ловили кожне їхнє слово, адже багато хто з них є для нас прикладом, майже кумиром. І ось тепер, коли у минулому лекції й іспити, ми говоримо слова вдячності та любові, адже ця праця безцінна. Кожна хвилина, проведена в рідних стінах академії, збереглася в нашій пам'яті як яскрава фотографія у альбомі, який ми перегортатимемо все життя.

Хочеться висловити вдячність не лише нашим викладачам, але й іншим працівникам академії. Адже наш успіх залежав від них теж. Спасибі деканові ФЕПу В. В. Глушечському, за п'ять років він став для нас майже рідним батьком. Працівники деканату з розумінням підходили до особистих питань студентів, їх допомога була корисною, в деяких випадках

— необхідною (окреме «дякую» деканату ФЕПу). Праця лаборантів на кафедрах не помітна на перший погляд, але важлива теж. Окремі слова вдячності бібліотекарям, вони як феї царства літератури часто виручали нас рятівальною книгою або журналом. Звичайно, додаю трохи слів про редакцію газети «Академія». Адже для мене це не тільки люди, які створюють щомісяця новий випуск, успіх яких підтверджують численні дипломи та грамоти, це люди, яких я поважаю та люблю.

Всі говорять, що студентські роки найкращі, яскравіші та незабутні. Тепер я це знаю напевно. Думаю, кожен студент залишить частинку свого серця в академії, а душа не один рік буде линути до знайомих стін, де працюють найкращі викладачі, які стали для нас друзями. І так шкода розлучатися з тим, що для тебе таке звичне, рідне та необхідне. Не можу повірити, що п'ять років проймаюли так швидко, ніби тиждень. Тепер попереду нове життя, знайомства та зустрічі. Та я не говорю «прощай» академії, говорю «до побачення», бо це не кінець, а лише початок!

**Вікторія Кузнцова,
випускниця ЕК-03-м**

Свято випускників... або Спогади про майбутнє

Цього року, а саме 30 травня 2008 року НТУУ «КПІ» започаткував нову традицію — «Останній дзвоник для магістрів».

Дійсно, щороку тисячі випускників шкіл поступають до ВНЗ — і тисячі студентів випускаються з них. Першокурсників кожен ВНЗ (хто як може) вітає з початком навчання в вищій школі, а от випускники (за виключенням відмінників) — самі по собі. «Випустилися» — й вся шана...

Незважаючи на те, що столичні ВНЗ є законодавцями студентської моди, свята, присвячені урочистим «проводам» випускників, вже відбувалися в ЗНП багато років тому.

Як це проходило, розповіла нам бібліотекар Ольга Юхимівна Кузькіна: «Це свято щорічно проходило в актовій залі, іноді в ПК «Металург» або концертному залі ім. Глінки. А свято першого випуску відбувся на о. Хортиця. Факультети вирушили урочистою ходою від свого ВНЗ до місця проведення церемонії. Протягом дня працювало інститутське радіо, йшов репортаж з місця події, лунала музика. На початку свята відбувалося урочисте внесення прапора академії, присутні стоячи заспівали інститутський гімн. Прапор залишався на сцені до кінця свята.

До участі запрошувалися усі випускники ЗНП. Але на «доріжку пошани» — тільки відмінники навчання, тобто ти, хто отримав «червоний» диплом. Якість знань тоді оцінювалася значно жорсткіше (суворіше), тому на сцені вистачало місця представникам усіх факультетів. **Про тих, хто, окрім відмінного навчання, брав активну участь в суспільному житті інституту, мав здобуття в спорті, художній самодіяльності, розповідали ведучі.**

Відбувалася невеличка концертна програма, яка не затемнювала собою головних героїв свята — випускників. До участі запрошувалися гості-започатки, представники міської та обласної влади. І, нарешті, наставала черга урочистого вручення червоних дипломів. До речі, на сцені поруч з головним вручалися ще й дипломи факультету суспільних професій (був такий в нашому ВНЗ). Багато наших випускників працювало потім

саме з професії свого другого диплому. Представники випускників висловлювали напуття першокурсникам... Наприкінці вся когорта випускників з деканами на чолі поверталася до інституту, де в деканатах вручалися дипломи решті студентів».

А ось репортаж з Києва (у скороченому вигляді, безумовно): ...30 травня 2008 року в НТУУ «КПІ» була введена нова традиція — «Останній дзвоник для магістрів». Студенти-магістри вирушили урочистою ходою на Площу знань, де був піднятий прапор України. Відбулася церемонія вручення магістрам грамот. З привітальними словами виступив проректор з НВР. Ансамбль бального танцю подарував випускникам незабутній вальс. Пролунав останній дзвоник — і випускники випустили у безхмарне небо повітряні кульки, за якими у небо злетіли білі голуби, символізуючи мир та надії, що полетіли у світ. Теж нічого собі такий сценарій...

В нашому ВНЗ зберігаються кращі традиції минулого. Безумовно, кожного року свято набуває нових рис. Цього року на нас чекають святкова концертна програма, виступи почесних гостей, урочисте вручення дипломів з відзнакою та почесних грамот. Порвешення свята проводиться державною мовою. Побачимо, як воно буде. Але... Ми багато говоримо про корпоративну культуру та її значення, про використання багатогранної спадщини академії у справі формування «вузівського» патріотизму. В нашій академії є свій гімн. Є й свій прапор, свій штандарт, які за все студентське життя можуть поборити далеко не всі студенти ВНЗ. Зберігаються ці «елементи корпоративної культури» в кабінеті ректора. Так чому ж не використовувати свято «випуску» вихованців академії як привід для демонстрації символіки ЗДІА? Можливо, хоча б раз на рік, хоча б на останнє свято навчання слід оприлюднювати ці атрибути честі навчального закладу...

**Про нашу символіку
в справі виховання патріотизму висловилися
редактор газети Н. А. Юсупова**

Не можу сказати "прощай"!!!

"...Я вісправляюся в заліню нуті,

а серце з вами залишаю..."

